

съ желање то на блаженнаго Панла! и въ това състое
 призывање то на сватіи те. Съ тева призывање не са
 ѿфарліж всесільно то ходатайство на Іисуса Христу:
 понеже ходатайство то негово, както на молитвы те
 нашы, така и на представлества та на сватіи те є
 всегдашино и нужно ѿновање. Еднакво не подобає та-
 ка слѣ да мыслимъ, чи това ѿ насъ возвращаємо на
 сватіи те почтение, могло бы да мы ползвава ако же
 въ ѿемъ въ несправленїе и въ нераскаленїе: понеже по ве-
 лика честь ѿ таимъ не може да байде на огудници те
 Божии, ѿ да подражаймы на нихно то житїе, и та-
 кожде на единаго Бога да са надѣвамы, както онъ
 на единаго Бога са надѣвали. По това непростительно
 съгубиша възможности, които принадлежатъ такава честь на огуд-
 ници те Божии, които и на самаго Бога: илъ са
 надѣвъзможности имъ тѣлкози, както и на самого Бога:
 молящихъ имъ по частю, нежели на самого Бога: па-
 матъ та имъ, илъ праздници те имъ съ по велико
 благоговѣнїе честия, нежели праздници те Господни:
 Иконы те имъ въ по велико почтениe имъ, нежели
 Икона та на самаго Спасителя. Понеже сватіи те огуд-
 ници Божии вѣликъ ѿ самосебе си да бы съ были
 велики, но пакъ Божии съ рабы, и създанїе на Него-
 вы те рѣцѣ. Слѣдовательно по това между нихъ и
 Бога є безкрайно различие: крѣпко оубо требва да
 са падимъ, да бы не паднали въ това заблужденїе.
 Соблюденїе противъ заблужденїя то.

За да и збѣгнимъ вси те вышепомянуты престиж-